

Tâm Tình Cứu Lụt

Những cơn bão tuy không to nhưng liên tục trong khoảng tháng 9 và tháng 10 năm 2007 đã gây ra một trận đại hồng thủy tại miền Trung Việt Nam, nhất là Huế, Thừa Thiên, Quảng Bình, Quảng Trị.

Thầy Thích Pháp Chơn, Trụ Trì của Chùa Liễu Quán và Chủ Tịch của Hội Thiện Nguyễn ICAN, đã lên đường về Việt Nam ngày 5 tháng 11 năm 2007 để cứu trợ cho đồng bào nạn nhân của lũ lụt ở Thừa Thiên, Quảng Bình và Quảng Trị và đã tặng quà đi học cho 1400 học sinh và cấp phát quà cho 200 gia đình và 100 người mù. Sau chuyến đi cứu trợ Thầy về lại Huế nhằm lúc mưa và lũ kéo đến. Hiện Thầy đang còn ở Việt Nam để tiếp tục cứu giúp cấp thời cho các nạn nhân và đã gửi về chia sẻ vài dòng tâm tình cứu lụt.

ICAN xin kêu gọi lòng hảo tâm của người Việt tại hải ngoại, xin hãy góp sức tương trợ cho đồng bào mình đang chịu cảnh thiên tai. ICAN sẽ chuyển 100% của số tiền đóng góp về cho nạn nhân. Mọi đóng góp cho ICAN sẽ được khấu trừ thuế theo luật định. Chi phiếu xin ghi: ICAN, và hàng memo thì để "Bão lụt Việt Nam" và gửi về địa chỉ: 1425 Clayton Rd, San Jose, CA 95127, điện thoại 408.509.8788. Xin chân thành tri ân tấm lòng nhân ái của quý vị.

Huế, 13 tháng 11 năm 2007

Suốt cả ngày hôm nay trời tiếp tục mưa, mặc dù nước có rút nhưng không đáng kể. Các khu vực bên bờ nam sông Hương vẫn còn bị lũ lụt. Chúng tôi đã đích thân đi thăm bà con trong vùng lũ lụt tại làng Phú Mậu, chợ Dinh và các vùng thấp. Đa số đồng bào ở đây vẫn còn ngồi trong nhà và chưa thấy có ai đi cứu trợ. Đã nhiều ngày qua chưa có điện, dầu không có để thắp, đồng bào đã phải hứng nước mưa để uống.

Qua sự trợ giúp của chùa Phú Hậu, chúng tôi đã mượn 4 chiếc thuyền nhỏ để chở 200 thùng mì gói đi cứu trợ cấp thời cho bà con trong vùng này. Chúng tôi chèo xuồng đi qua các dãy nhà, đến phát quà cho từng gia đình... Đồng bào đã bắt cây vát ngang các đòn ngang cột nhà, tạo thành một cái gác lững tạm thời, chơi vui giữa trời...

Nhà ai may mắn có được cửa thông gió (gắn trên nóc nhà), thì bây giờ coi như có thêm cái cửa sổ nhìn trời nhìn nước. Đa số phải bơi ra tận ghe để lãnh quà. Mỗi gia đình đã nhận thùng mì gói với tất cả sự vui mừng và xúc động. Mừng vì có được thức ăn, có người đã phải nhịn đói hơn 2 ngày.

Vui vì thấy được những con người từ "thế giới bên ngoài" vào, tuy họ chỉ mang một thùng mì, nhưng gói ghém trong thùng mì đó là tất cả những lời thương yêu, an ủi, khuyến khích, là niềm hy vọng cho một ngày mai tạnh mưa ráo nước.. Mà thật ra đâu có ai nói gì nhiều ngoài 2 chữ 'cám ơn', nhưng trong ánh mắt, trong nụ cười của họ đã nói lên tất cả... và tôi chợt nhớ lại tâm tình của mình ngày xưa trong trại ty nạn bên Hồng Kông cũng tựa tựa như vậy...

Miền Trung, trong đó có Huế của tôi, vẫn thường phải chịu cảnh “trời hành cơn lụt mỗi năm”. Ba hôm trước tôi đi cứu trợ ở Quảng Bình và Quảng Trị; đó là cơn lụt thứ 4 do cơn bão số 5 gây ra. Còn bây giờ ở Huế là cơn lụt thứ 5 do cơn bão số 6 gây ra. Tuy bão đã tan đi và trút mưa ở nơi khác, nhưng mực nước sông lên cao ở đâu đó vẫn kéo về gây lũ lụt ở Huế. Tôi lắm... nhiều người đã khóc nói với tôi rằng dù sao cũng phải ở lại để giữ nhà, nhưng khi tôi nhìn lại thì thật ra nhà họ đâu có cái gì đáng giữ đâu. Nhưng đó là tất cả gia tài của họ.. mình nói sao chừ?

Hotel Huệ Quyên nơi tôi cư ngụ nay đã bị ngập. Tôi đành phải dời lên Chùa Từ Đàm để ở. Ghe của chúng tôi chỉ là chèo bằng tay, 6 người chèo mà lúc đi ngang nơi nước xoáy, ghe cũng đã xém lật. Một ý nghĩ chợt thoáng qua trong đầu tôi “không khéo những người đi cứu trợ bão lụt như tôi cũng trở thành nạn nhân của nước lũ!” Tôi cố bám vào những cành cây de ra từ bên đường để kéo ghe sát bờ rào, trong khi những người khác thì cố lèo lách qua cơn xoáy.

6 cơn bão, 5 cơn lũ trong vòng một tháng trời... Đồng bào ở Huế và các nơi khác ở miền Trung đang cố bám vào các đòn ngang, cột nhà, cố bám vào một niềm hy vọng rằng cơn lụt này rồi cũng sẽ qua đi. Bao giờ thì trẻ con có thể đi học trở lại? Bao giờ thì họ có thể bắt đầu khắc phục hoàn cảnh để mà gầy dựng lại cuộc sống? Còn bây giờ, bây giờ thì chỉ đành khoanh tay ngồi chờ, vì có muốn làm chi cũng chẳng được ...những thứ tối cần thiết cho cuộc sống như gạo, dầu ăn, muối, mền chiếu, thuốc men, trước đây đã là khó khăn đối với họ, nay cơ hồ càng xa vời hơn... Bây giờ, họ chỉ còn biết cầu nguyện và mong đợi mà thôi...

Thích Pháp Chơn

